

ÚTĚK

Martina
Mouseová

Martina Mouseová

ÚTĚK

Děj i postavy tohoto příběhu, s výjimkou všeobecně známých událostí a osobností, jsou smyšlené.

(1)

SKŘET

Anička běžela, co jí dech stačil. Musela být doma dřív než otec. Stejně jako snad už tisíckrát proklínala to, že bydlí tak daleko od městečka. Když se blížila k domu, seběhla z cesty do lesa. Chtěla se ujistit, že otec opravdu nepřišel, proto musela k domu přijít oklikou. Přiběhla ke „svému“ stromu, tam se zastavila a shodila školní batoh na zem. Na okamžik se předehnula, aby popadla dech. Pak rychle vyšplhala na strom.

„Není doma!“ oddechla si s úlevou, když před domem neviděla otcovo auto.

„Její“ strom byl prastarý a hodně pokroucený dub. Pro Aničku to už od dětství bylo nejmilejší místo, skryš i rozhledna. Mohla z něj pozorovat dům a příjezdovou cestu. Ji ale neviděl nikdo. Tušila, že matka o skryši na stromě ví, ale ta se nikdy o Aniččině tajemství ani slovem nezmínila. Matka právě vyšla z domu a nesla koš plný vypraného prádla.

„Úplně jako tenkrát,“ blesklo Aničce hlavou.

Ta příhoda se stala asi před deseti lety. Aničce se tehdy během několika minut radikálně změnil názor na jejich rodinu.

V té době osmiletá Anička seděla na svém stromě. Měla s sebou rohlík se sýrem, jablko a knížku, takže nemusela spěchat dolů. Otec nebyl doma a to znamenalo, že má volno. Matka prala a Anička věděla, že ji shánět nebude. Matka Aničku nikdy nesháněla, ale Anička měla pocit, že vždycky dobře ví, kde se její holčička právě schovává. Byly na sebe nějak zvláště navázané, prostě o sobě pořád věděly. S otcem to bylo jiné. Složitě, napjaté, přísné, neosobní.

Anička si užívala svoji pohodu, když zaslechla kroky. Kolem jejich plotu šly dvě postarší ženy. Podle oblečení a batohů na zádech to byly turistiky.

„Růženko, to je ale divný dům, vid’?“ promluvila jedna z nich.

„To je hájovna, Helenko,“ odpověděla druhá autoritativně.

„Máš pravdu, Růženko, bude to hájovna. Podívej, nade dveřmi mají pověšené nějaké parůžky,“ souhlasila pokorně první turistka.

Ženy se zastavily a dívaly se na dům. Stály přímo pod Aniččiným stromem. Vidět ji nemohly, protože seděla vysoko, ale ona mohla poslouchat jejich rozhovor. V tu chvíli z domu vyšla Aniččina matka a nesla koš vypraného prádla.

„Ta je krásná,“ vydechla Helenka.

„To máš pravdu,“ souhlasila Růženka, „nechápu, kde se tady v té pustině a v tomhle divném domě tak pěkná žena vzala!“

„Má tak krásný obličej a vlasy, že by hned mohla dělat televizní hlasatelku,“ šeptala Helenka.

„Co hlasatelku? Ta by vyhrála soutěž krásy! Podívej se, jakou má nádhernou postavu!“ oponovala Růženka.

„To je fakt. Hned by mohla jít na miss,“ souhlasila Helenka, „a představ si, jak krásná by byla, kdyby na sobě neměla to divné oblečení.“

Anička se při těch slovech dmula pýchou. Věděla, že její matka je hezká, ale takovou chválu ještě neslyšela. Určitě ne od otce, ten o podobných věcech nemluvil.

„Krása přináší marnivost! A ten, kdo je marnivý, patří do pekla!“ opakoval s oblibou.

Aničce zatrnulo. Maminka by měla patřit do pekla jen proto, že je krásná? Ne! Tak to určitě není!

„Postrojená je tedy strašně!“ zašeptala Růženka.

Matka byla oblečená tak jako obvykle. Měla khaki košili a kalhoty. Nic jiného u nich nepřicházelo v úvahu. Lesnické oblečení bylo pro Aničku i její matku povinné. Otec nosil domů roztrhané a poničené kusy, které vyřadili ve skladu lesní správy. Matka je pak musela přešívát, a co bylo nejhorší, obě je musely nosit. Na základce to Aničce nevadilo, tam se na módu nehledělo. Šokem pro ni ale byl první den na gymnáziu. Tehdy si uvědomila, jak hodně se odlišuje. Ten den přišla domů s brekem a to dokonce i nekompromisního otce obměkčilo natolik, že matce dovolil čas od času pár kousků oblečení koupit. Nebyla to ale žádná výhra. Musely s ním bojovat o každou novou věc. Každý kus Aniččina oblečení prověřoval a zkoumal, jestli je vhodné a není moc vyzývavé. Ale snad nejhorší byly jeho komentáře.

„Žena, která si barví obličej jako nějaká poběhllice a vyzývavě se obléká, má jen krůček k tomu, aby se spolčila s ďáblem,“ hřímal vždy, když něco považoval za nevhodné.

Anička si raději kupovala minimum nových věcí, protože úsměšky spolužáků pro ni byly snesitelnější než otcova fanatická kázání.

Když tenkrát osmiletá Anička poslouchala, jak paní Růženka s paní Helenkou kritizují maminčino oblečení, tak si poprvé pořádně uvědomila, že matky jejích spolužáků se takhle skutečně neoblékají. Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

„Nezdá se ti, že je nějak smutná?“ pokračovala Helenka ve zkoumání Aniččiny matky.

„Je! Vypadá hrozně utrápeně a myslím, že je nešťastná,“ přitakala Růženka.

„Určitě žije s nějakým strašným despotou, který ji trápí a týrá,“ doplnila ji Helenka pochmurným hlasem.

„A možná ji tady i vězní!“ zvyšovala Růženka hrůznost příběhu, který právě vymyslely, „která mladá žena by tady žila dobrovolně?“

„Helenko, přijíždí auto!“ zašeptala Růženka napjatě a obě zvědavé ženy přitiskly obličej těsně k plotu, „to určitě bude pan manžel!“

Anička ze své rozhledny už také viděla, jak otcovo auto zajíždí k domu, otec vystupuje a jde za matkou.

„Ten je ale ošklivý!“ vypískla Helenka.

„To je!“ souhlasila Růženka, „tak ošklivého člověka jsem snad ještě neviděla. Vypadá jak nějaký zlý skřet.“

„To jsi nazvala trefně,“ přitakala jí Helenka, „jako skřet! Jestli tohle je manžel té krásné víly, tak jsem z toho blázen.“

Malá Anička věděla, že její otec není nijak krásný, ale to, že ho ty dvě ženy označily za ošklivého a zlého skřeta, ji stejně překvapilo. Otec byl malý, snad o hlavu menší než matka, a jeho tělo bylo zvláště

pokroucené. V obličejí určitě nebyl pohledný. A když se na něj Anička podívala trochu kriticky, tak byl skutečně ošklivý. Hodně ošklivý. Měl malé světlé oči, které se skoro ztrácely pod hustým obočím, veliký zahnutý nos a nevýrazná ústa. Pleť měl světlou, posetou výraznými pihami, vlasy, obočí i vousy ohnivě rezavé. Stejně jako tělo i jeho obličej byl jakoby zkroucený. Anička si překvapeně uvědomila, že její otec vážně vypadá jako skřet, možná i zlý skřet.

„Asi to bude její manžel,“ pokračovala Růženka po chvíli, „podívej, jak zle k ní mluví a ona je ještě smutnější než před tím!“

„Určitě to je hrozný tyran! Nechápu, proč se s ním taková krásavice zahazuje!“

Růženka se už nadechovala k peprné odpovědi, když od domu vyrazila smečka otcových psů, kteří jako obvykle hledali Aničku.

„Rychle pryč!“ zavelela Růženka, „nebo nás ty bestie roztrhají!“

A najednou byly pryč. Anička pak ještě dlouho seděla na stromě a přemýšlela o tom, co právě vyslechla.

Slova o matčině kráse ji potěšila. To, že se oblékají jinak než ostatní, už věděla. Kritika otcova vzhledu ji překvapila, ale musela uznat, že Helenka a Růženka mají pravdu. Co ji ale vyděsilo, byly poznámky o tom, že její milovaná maminka je smutná a že otec je despota a tyran, který ji tady vězní. Po dlouhém rozvažování, vzpomínání na různé situace a srovnávání s chováním rodičů jejích spolužáků došla k názoru, že ty dvě vševědoucí paní možná měly i v tomhle pravdu. A to zjištění ji rozesmutnilo. Začala matku sledovat. Také víc vnímala, jak se otec k matce chová. A její obavy se potvrdily. Matka byla nešťastná a otec se k ní nechoval hezky. Také to, že otec matku

v hájovně vězní, odhadly ty dvě sudičky převlečené za turistky správně.

Matka nikam nechodila. Nechodila do práce, na nákupy, na návštěvy, do kina, do knihovny nebo cvičit, jak to bylo u jiných matek obvyklé. Nákupy vozil domů otec a o tom, že by matka chodila do práce, u nich nikdy nepadlo ani slovo. Ostatních lidí se stranili. Jedinou příležitostí, kdy mohla její matka hájovnu opustit, bylo lékařské vyšetření. Otec totiž nemoci a doktory nesnášel.

Jejich rodina se nestýkala ani s prarodiči, příbuznými, nebo známými. S nikým. Neměli televizi, internet, ani obyčejné rádio. Dokonce i knížky, noviny a časopisy u nich byly zakázané. Anička měla pár učebnic a pak byla v jejich domě povolena jen bible.

„Žijí tam jak nějací poustevníci ve středověku. Její otec je takový divný a nikam je nepouští,“ slýchala Anička postranní řeči svých spolužáček.

To byla pravda. Anička směla jen do školy. Nikdy nebyla na školním výletě, exkurzi, lyžařském kurzu, sportovním závodě. Nesměla nikam.

Rodiče některých dětí z její třídy byli rozvedení. Čekala, že její matka se s otcem také rozvede. Dokonce se už těšila, až budou žít s maminkou samy, až se zbaví toho neustálého napětí, které u nich panovalo, a až budou žít jako ostatní. Na rozvod to ale nevypadalo. Začala se matky nenápadně ptát. To, co se dozvěděla, ji dost překvapilo. Matka se rozvádět nechtěla, obě sem patřily a otcovo chování i jejich středověký způsob života byly v pořádku. Moc to nechápala, ale postupně to přijala a přestala se podobnými úvahami zabývat.

Tento poklidný stav Aniččiny mysli ale neměl trvat věčně. Zlom nastal, když se blížily její osmnácté narozeniny. Ten den si přesně pamatovala a asi na něj nezapomene nikdy. Bylo to den, kdy otec objevil kryptu.

(2)

KRYPTA

Byla sobota, úplně běžná podzimní sobota. Matka vařila oběd, Anička se učila a otec odešel uklidit do sklepa. K jejich velkému překvapení nepřišel k obědu, což bylo při jeho puntičkářské dochvilnosti hodně zvláštní. Po chvíli nervózního váhání se matka vydala do sklepa za otcem. Když se vrátila, sedla si ke stolu a s kamennou tváří řekla, že otec dneska nebude obědovat, protože má ve sklepě moc práce. Řekla to neutrálně, ale Anička v tom slyšela úplně jiná slova: „Ať si tam klidně chcípne!“

Anička se jen mlčky ušklíbla. Obě si pak užily výjimečně poklidný oběd bez otcovy tíživé přítomnosti. Otec ze sklepa přišel až v čas večere. Přihrnul se do kuchyně, celý špinavý a rozcuchaný. Zvláštně zářícíma očima nervózně těkal po místnosti, jako by si nemohl uvědomit, kde vlastně je.

„Pojďte se mnou!“ vyštěkl po chvíli napjatého ticha.

Anička s matkou na něj překvapeně zíraly a ani se nepohnuly.

„Řekl jsem, že máte jít se mnou!“ zařval v další sekundě, „tak se zvedněte!“

Otočil se a dlouhými kroky odcházel z místnosti.

Matka byla v obličejí bílá jako stěna. Beze slova vstala a pokynula Aničce. Ta vyděšeně sledovala, jak matka rychle ze stolu bere ostrý steakový nůž a schovává ho za záda. Pak se matka narovnalala a odhodlaně se vydala za otcem. Aničku si rychlým pohybem zařadila za sebe.

„Bud' za mnou,“ šeptla neslyšně.

Otec mířil ke sklepu. Neřekl ani slovo a sestupoval dolů. Malý průvod vyděšených žen ho váhavě následoval.

„Co se tak couráte? Dělejte!“ hulákal na ně otec zdola.

Když došly do sklepa, překvapeně hleděly na spoušť, která tam byla. Věci, které obvykle byly narovnané ve staré skříní, se povalovaly po zemi a skříň byla odsunutá ode zdi. Váhavě se zastavily. Otec zašel do prostoru za skříní a zmizel. Anička s matkou za ním nevěřičně zíraly. Za chvíli se zase objevil a houknul na ně: „No, co koukáte? Jsou tady dveře! Pojd'te za mnou!“

A znovu zmizel.

„Já tam nejdu,“ hlesla Anička.

„Pak bychom s ním nevydržely. Musíme tam jít!“ odpověděla matka pochmurně, vzala Aničku za ruku a pomalu se vydala k místu, kde otec zmizel.

Za skříní byla malá dřevěná dvířka pobitá železnými pásy. Musela být hodně stará, protože dřevo bylo zčernalé a železné pásy rezavé. Matka udělala několik váhavých kroků, když se ze dveří znovu ozval otcův zlostný hlas: „Tak dělejte, sakra!“

Matka sevřela Aničce ruku tak silně, že jí málem drtila kosti, a vkročila do dvířek.

Prvním vjemem byl nechutně zatuchlý vzduch, který ze dveří vanul. Pak vstoupily do černočerné tmy, kterou někde v hloubce slabounce problikávala svíčka. Dalším vjemem bylo to, že vstoupily do vlhké díry. Pod nohama měly hrbolaté, nepravidelně vysoké a neuvěřitelně kluzké schody. Kolem nich byly mokré zdi a jen kousek nad hlavou klenutý strop. Brkaly dolů a trochu zbytečně se přidržovaly lepkavých stěn kolem sebe. Když zdolaly nekonečných patnáct schodů, stály v malé vlhké místnůstce s nízkým stropem, která byla naplněná nedýchatelným vzduchem. V mihotavém světýlku svíčky, kterou držel otec, viděly, že místnost je skoro prázdná. Slovo skoro bylo poměrně důležité, protože jediným objektem, který se tam nacházel, byla vysoká žulová deska o rozměrech přibližně dva krát tři metry.

„Kde to jsme?“ zeptala se Anička slabounkým hlasem.

„V kryptě,“ odpověděl otec šeptem, který jako by místnost pohltila.

„Co je tamto?“ odvážila se zeptat znovu.

„Hrobka!“ zněla otcova strohá odpověď.

„Je v ní...?“ nedokázala dokončit.

„Je tam to, co tam má být!“ obořil se na ni otec, „a už mlč a neruš tuto posvátnou chvíli. Cožpak necítíš přítomnost Boha?“

Anička zmlkla. Boží přítomnost necítila, ale úplně bytostně cítila přítomnost kostlivce v hrobce.

„Tady se budeme od zítřka modlit. Tady k nám bude promlouvat Pán,“ oznámil otec nekompromisně a začal stoupat po schodech nahoru.

Anička s matkou jen nevěřičně polkly, ale nezbývalo jim nic jiného než se škrabat za ním.

A jak bylo řečeno, tak hned další den musely sejít do krypty k večerní modlitbě. A to se pak opakovalo každý večer.

Otec do krypty dovlekl obrovský dřevěný kříž, který našel vyhozený za zdí místního hřbitova. Kříž opřel o zeď a před ním zapálil věčné světýlko.

Večerní modlitby a kostlivec, který bydlel ve druhém suterénu jejich domu, ale nebyly jedinými rány, které je měly postihnout.

Otec se prudce změnil. Po té co ho, podle jeho slov, v kryptě oslovil Bůh, se ze silně věřícího stal náboženský fanatik. Fanatik, který v kryptě trávil stále víc času a přestával vnímat okolní svět. Fanatik, který z okolních hřbitovů vozil domů další a další kříže a jiné náboženské artefakty.

A co bylo nejhorší, začal zírat na Aničku. Pokaždé, když byla někde poblíž, na ni beze slova upřeně zíral. Anička se ho začala stranit víc, než dřív. Život v hájence se stal nesnesitelným.

(3)

ÚTĚK

Ted' Anička, která před okamžikem přiklusala ke stromu, bez dechu sledovala jejich dům. Musela si být naprosto jistá, že otec není doma. Měla pro matku úžasnou zprávu. Dnes dostala oznámení, že byla přijata na vysokou školu, že by mohla studovat svoji milovanou angličtinu na nejprestižnější škole v republice.

O tom, že si podala přihlášku, věděla jen matka. Otec už před časem její studium jednoznačně zakázal.

„Až dokončíš to nesmyslné gymnázium, tak budeš doma. Další studování je zbytečné. K životu to vůbec nebudeš potřebovat,“ oznámil jí nekompromisně.

A jak u něj bylo obvyklé, neočekával sebemenší diskusi. Nesplnění jeho příkazu bylo prostě nemyslitelné. On tak rozhodl a tak to bude!

Anička to nechápala. Oba její rodiče vysokou vystudovali. Matka měla doktorát z angličtiny a z němčiny. Otec měl vysokou lesnickou. A ona na vysokou nesmí?

Slovo otce u nich platilo jako zákon. Anička ani její matka mu nikdy neodporovaly. Tehdy se ale stalo něco, co ještě nezažila. Matka se otcovu rozhodnutí vzepřela. Ovšem úplně tajně.

Ten den, když otec odešel na svoji pravidelnou večerní obchůzku lesa, přišla matka za Aničkou do pokoje.

„Na kterou vysokou bys chtěla?“ zašeptala matka nervózním hlasem.

„Na Univerzitu Karlovu, na angličtinu,“ pípala Anička žalostně.

„Dej si přihlášku na učitelství angličtiny, tam tě vezmou bez přijímacíček,“ slyšela pak matčinu překvapivou odpověď.

A matka rychle a hodně důrazně pokračovala: „Otec se o tom nesmí dozvědět, to je jasné! Sem ti nesmí přijít žádný dopis! Nikdy! Všude musíš psát jako svoji korespondenční adresu adresu školy!“

Matka začala nervózně přecházet po pokoji a pokračovala: „Až se něco dozvíš, hned mi to řekni, ano? A hlavně! Musíš se chovat pořád stejně! Jestli na tobě otec pozná, že máš radost, bude s tím konec,“ dokončila matka a rychle odešla. Právě včas! Otec už otevíral domovní dveře.

Anička udělala všechno tak, jak matka řekla. Poslala přihlášku a jako svoji korespondenční adresu uvedla adresu školy. Ale hlavně se snažila chovat jako obvykle. To pro ni bylo nejtěžší. Často měla pocit, že ji otec podezíravě pozoruje. To pak rychle sklopila oči, aby v nich snad nezhlédl záblesk radosti. Když odeslala přihlášku, tak byla jak v sedmém nebi. Sice netušila, jaké bude mít tato tajná akce pokračování, ale i malý náznak naděje ji doslova nabil zvláštní energií.

Teď pečlivě sledovala hájenku. Auto tam otec neměl a smečka jeho loveckých psů byla zavřená ve výběhu. To mohlo znamenat, že je na schůzi u polesného. Anička sjela ze stromu na zem, popadla batoh, proběhla zadní brankou na zahradu a obezřetně se blížila k domu.

Matka byla za domem a věšela prádlo. Anička k ní pomalu došla a šeptem se zeptala: „Je doma?“

„Ne, není,“ uslyšela ke své radosti.

Anička se už chystala vybuchnout nadšením a tu krásnou zprávu matce vyklopit, ale ta ji zarazila rázným pohybem.

„Věš prádlo!“ nakázala jí úsečně.

Anička nechápala, co se děje, ale poslušně se sehnula pro vyprané prostěradlo. V tu chvíli matka promluvila.

„Vidí nás! Všude jsou kamery!“

Anička překvapeně zamrkala a podvědomě se chtěla rozhlédnout kolem, aby ty kamery našla.

„Nikam se nedívej!“ zazněl další matčin povel, „věš prádlo! Nesmí poznat, že to víme.“

Anička se s vypětím ovládla a začala prostěradlo rozklepávat. Při tom se poprvé na matku podívala. A zhrozila se! Matka měla oči rudé od pláče a kolem nich tmavé kruhy, tváře jí hořely a na krku měla rudé skvrny. Takhle špatně ještě nikdy nevypadala.

„Co se ti stalo, mami?“ vyhrkla.

„Nepřestávej věšet!“ napomenula ji matka teď už slabým hlasem, „pokusil se mě zabít!“ hlesla plačtivě, „musíme odsud pryč, a to hned!“

Anička zalapala po dechu. Chtěl maminku ZABÍT!!! Najednou cítila, jak ztrácí vědomí a padá na zem. Když zase začala vnímat, pomalu jí docházelo, co se stalo. Hlava se jí zase zamotala a mrákoty se vracely. Matka jí ale držela nohy zvednuté nahoru a další kolaps už neměl šanci.

„Neboj, to bude za chvíli v pořádku,“ drmolila matka nervózně.

Anička se slabě usmála: „Už je mi lépe,“ snažila se matku uklidnit, „co se stalo?“ odvážila se zeptat po chvíli.

„To ti povím později, teď na to není čas! Musíme pryč! Souhlasíš?“

„Ano!“ vydechla Anička, ale mělo to stejnou váhu, jako by křičela z plných plic.

„Pryč! Pryč!“ to slovo jí znělo jako rajska hudba.

Matka se na ni lehce usmála, pohládila ji po vlasech a řekla: „Ty teď musíš ještě chvíli ležet a já ti zatím řeknu, jak to uděláme.“

Matka překotně vychrlila plán útěku, Anička se vším souhlasila. Matka měla obavy, jestli už Anička může vstát.

„Mami, já mám teď tolik adrenalinu, jako jsem neměla nikdy v životě. Mohla bych rovnou běžet maraton,“ odpověděla Anička vesele a s radostí sledovala, jak při těch slovech matka pookřála.

„No, možná si za chvíli něco zaběhneme,“ přidala se matka k odlehčenému tónu, „potřebuješ něco ze svého pokoje?“ zeptala se jedním dechem, ale tentokrát už napjatě.

Anička si představila svůj stroze vybavený pokoj. Neměla tam nic, co by mohla postrádat. Ten pokoj a celý dům se pro ni v posledních době stal místem hrůzy.

„Nic tam nepotřebuji,“ odpověděla rychle, „a když tam už nikdy nevstoupím, tak budu ten nejšťastnější člověk na zemi!“

„Dobře,“ přikývla matka s úlevou a ukázala na batoh, který byl položený vedle koše s prádlem, „svoje i tvoje doklady mám u sebe. Máš občanku a to maturitní vysvědčení?“

„Mám!“

Právě ten den ve škole dostávali maturitní vysvědčení a odevzdávali knížky.

„Ve škole mám všechno vyřešené. Tam už taky nemusím.“

„Výborně! A jak ti je? Můžeš už vstát?“

„Můžu létat, mami!“

Matka se konečně pousmála a řekla: „Tak, a jdeme na to! Hlavně se chovej jako člověk, kterému je hodně špatně. Myslím, že kamery může sledovat i v mobilu.“

Matka vzala mobil, který mohla používat jen ve výjimečných případech, a navolila otcovo číslo.

„Ano?“ ozval se až po několika zazvoněních.

„Ahoj, Aničce je špatně, dojdu s ní k doktorce,“ řekla matka opatrně.

„Simulantky!“ ozvala se z mobilu jeho obvyklá reakce na zprávu o nemoci, „přijedu kolem páté, tak ať jste už doma a ať mám hotovou večeři!“

„Ano,“ odpověděla matka stručně. Jinou reakci otec ani neočekával.

Matka pečlivě vypnula mobil a položila ho do trávy vedle koše s prádlem.

„Teď se na nás dívá určitě,“ šeptla Aničce neslyšně.

Anička sklonila hlavu zemi, aby otcovy slídivé kamery náhodou nezachytily tu ohromnou radost, kterou měla v očích.

„Jdeme,“ zavelela matka, vzala Aničku pod paždí, sebrala ze země oba batůžky a klopýtavě se vydaly na cestu.

Tento rozpačitý start neměl s překotným útekem nic společného. Byly tak psychicky vyčerpané, že ani nemusely nemoc předstírat.

Do domu už nešly. Měly pocit, že ponurá hájovna musí být na otcově straně a že by nějakým záhadným způsobem mohla jejich útek zhatit. Když procházely brankou, tak se matka na moment zastavila. Zamračeně se koukla na svoji pravou ruku, pak si z prsteníčku stáhla snubní prsten, nenápadně ho pustila na zem a zašlápla do prachu. S nepříjemným pocitem, že každý její pohyb sleduje kamera, srovnala krok s Aničkou a už rychle odcházely. Pokračovaly obvyklou cestou do městečka. Kolem nich byl jen les, ale to byl také otcův les! Nepřátelské území, které na ně působilo neuvěřitelně tíživě. Jako by je každý pařez, každý strom podezřívavě pozoroval a rozvažoval, jestli nemá svého pána upozornit na jejich podezřelý odchod. Když konečně vyšly z lesa a šly po silnici, bylo jim už lépe. Jako by se každým krokem, kterým se vzdalovaly od toho příšerného místa, doplňovaly zásoby jejich energie.

Cestou skoro nepromluvily. Pořád přetrvávalo nebezpečí, že otec pojede domů dřív, potká je a jejich útek ukončí.

Když vešly mezi domy, bylo jim zase o něco lépe. Tady už nebyly samy a případné setkání s otcem by nebylo tak nebezpečné. Rychle uhnuly z hlavní silnice, a tím se pravděpodobnost, že ho potkají, minimalizovala. Jejich prvním cílem byla policejní služebna.

„Stejně moc nechápu, proč musíme na policii. Chceš nahlásit to, co ti udělal?“ promluvila Anička poprvé od doby, kdy jejich útek začal.

„Možná to nahlásím, ale hlavně se musíme pojistit,“ vysvětlila matka neprůhledně, „vydrž, tam se všechno dozvíš.“

Šly rychleji a rychleji. Čím menší bylo riziko, že je otec potká, tím jejich energie rostla. K budově policie skoro dobíhaly.

„Nutně potřebuji mluvit s podplukovníkem Tvrdíkem,“ oznámila matka mladému policistovi, který měl službu u vchodu.

Policista k nim ani nezdvihl oči a bez zájmu oznámil, že to nepůjde, protože velitel má poradů.

Matčin obličej se stáhl do nehezkého úšklebku.

„Oznamte panu podplukovníkovi, že s ním nutně a neodkladně musí mluvit Kateřina Stará! Jestli to neuděláte, tak počítejte s tím, že budete mít s vaším nadřízeným velké problémy!“ řekla matka hlasem, který nepřipouštěl odpor.

Policista se na ni udiveně podíval. Kdopak je ta osoba, která si jemu, strážci zákona, dovoluje takhle poroučet? Pohled na ty dvě ženy ho překvapil. Ta starší měla oči úplně rudé, pod očima tmavé kruhy a rudé skvrny na tvářích a na krku. Mladší se tvářila neskutečně vyděšeně, ale oči jí zářily, jako by byla zdrogovaná. Policista se rozhodl, že bude lepší, když šéfovi zavolá. Podplukovník Tvrdík tam byl během několika sekund. Rychlým pohledem zhodnotil jejich vzhled.

„Co se stalo? Co vám udělal?“ vyštěkl bez pozdravu.

„Nic,“ hlesla Kateřina a bylo na ní znát, jak se uvolňuje.

Tvrdík odemkl dveře, které byly vedle vchodu, a postrčil Kateřinu s Aničkou do malé místnosti.

Tam je usadil na židle, sám si sednul těsně proti Kateřině a mírným hlasem se zeptal: „Opravdu vám neublížil?“

„Zatím ne,“ odpověděla Kateřina tiše.

„Zatím? Co to znamená?“ zeptal se ostře.

„Myslím, že mě chtěl zabít, ale dokázat to nemůžu,“ zašeptala přerývaně.

„Ten hajzl!“

Policista vyskočil ze židle a rychlými kroky začal chodit po místnosti sem a tam. Po třech otáčkách se zastavil u zdi a praštil do ní pěstí. Pak se otočil na Kateřinu a nebezpečným hlasem pokračoval: „Já jsem tušil, že se něco stane! V poslední době byl jak nepřítel!“

„To je pravda! A jak ty to víš?“

„Hlídám vás. Kvůli tomu jsem tady. To ti nedošlo?“ opáčil.

„Ale ano, došlo,“ přikývla Kateřina unaveně, „a vidíš, stejně bys mě neuhlídal.“

„Podáš na něj trestní oznámení?“

„Ne! Nemohla bych to dokázat. Žádný soudce by ho za to neodsoudil. A i kdyby, on by byl za pár let venku a pak by se mstil. Uděláme něco jiného. Prostě mu zmizíme. Jiné řešení není. Musíme se ho úplně zbavit, jinak by nás nenechal na pokoji a udělal by nám ze života peklo. Nesmí vědět, kde jsme. To je naše jediná šance,“ Kateřina se na chvíli zamyslela a potichu dodala, „vlastně existuje ještě jedno řešení. Musela bych ho zabít.“

„Neplácej nesmysly!“ obořil se na ni Tvrdík.

Anička vůbec nechápala, co se to děje. Kdo je ten krásný policista, se kterým se její matka tak důvěrně baví? Vykulenýma očima zírala z jednoho na druhého.

„Teď jsi mi vlastně můj plán schválil,“ ušklíbla se Kateřina, „musíme zmizet, a to hned!“

„Kam půjdete? Kdo vás bude jistit? Máte dost peněz?“ chrllil ze sebe otázky.

„Neboj, mám to dokonale rozmyšlené. Peníze máme a jistit nás budeš ty. Proto jsme tady.“

Kateřina se zvedla: „Půjdeme, za dvacet minut nám jede vlak, pak další a další.“

„A kam jedete? Řekni mi to!“

„Ne! Neřeknu to nikomu. To je základ mého plánu. Nikdo nesmí vědět, kde jsme,“ odpověděla mu rázně, ale když viděla jeho skleslý a vyděšený výraz, tak mírnějším hlasem pokračovala, „ozvu se brzy. Neboj, opravdu mám zajištěnou bezpečnou existenci. Nanejvýš bezpečnou. Jen se tam musíme dostat. Aničko, půjdeme,“ otočila se na dceru.

„Tady je číslo na můj služební mobil. Hlídám ho ve dne v noci. Zavolej co nejdříve!“

„Hned, jak si opatřím mobil, tak se ozvu. Já jsem totiž svůj vlastní nesměla mít,“ ušklíbla se Kateřina.

„To vím. Vaše soužití jsem nechápal. A víš co? Tady máš můj soukromý. Nemůžete cestovat bez mobilu!“

„Děkuji ti, Dominiku,“ hlesla Kateřina překvapeně, „nějaká tajná čísla tam nemáš?“ koukla na něj zkoumavým pohledem.

„Ne! Nemám žádná tajná čísla, nevolám nikomu, jen své matce,“ odpověděl důrazně.

Jestli byla Anička před chvílí překvapená, tak teď nechápala už vůbec nic. Vypadalo to, že se znají už dávno. Jak se ale mohli tak důvěrně znát, když matka posledních osmnáct let téměř neopustila hájovnu. Na dumání nad tou záhadou už ale neměla čas.

„My jdeme,“ řekla matka rázně, „za chvíli nám jede vlak. Díky za všechno!“

„Dávejte na sebe pozor a ozvi se mi, prosím,“ odpověděl policista smutně a na zlomek vteřiny to vypadalo, že matku obejmě. Ovládl se a obrátil se na Aničku.

„Omlouvám se, ani jsem se nepředstavil. Dominik Tvrdík,“ promluvil na ni a podával jí ruku.

Anička měla celou tu dobu pocit, že ti dva ji vůbec nevnímají, že tam vlastně ani není. Proto ji poslední policistova slova úplně vykolejila. Ale zvládla mu podat ruku a zamumlat svoje jméno. Překvapilo ji, jak zvláště se na ni díval. V jeho obličejí se mihl smutek, vztek i soucit.

„Tak to je moc pěkné,“ pomyslela si, „tady se děje něco hodně komplikovaného, co vůbec nechápu a navíc mám pocit, jako bych za to mohla.“

Anička nemohla tušit, jak blízko je pravdě. Spletla se jen v jednom. Ona nebyla viníkem, ale jen příčinou.

„Jdeme,“ opakovala matka zvýšeným hlasem, vzala Aničku za ruku a mírně ji přitáhla k sobě, jako by ji chtěla dostat z dosahu policistova zkoumavého pohledu.

Tentokrát už skutečně odcházely. Na nádraží přišly právě včas, aby si stihly koupit jízdenky a nastoupit do vlaku. Ten se vzápětí rozjel. Konečně se nemusely nervózně rozhlížet, jestli se někde neobjeví otec.

„Myslím, že mi dlužíš vysvětlení,“ neudržela se Anička.

„Ano. Musím ti toho hodně vysvětlit, ale ještě pořád na to nemáme čas. V Ústí budeme za chvíli a musíme se stihnout převléknout.“

„Cože?“ nechápala Anička, „proč?“

„Tady nás všichni znají. Tyhle naše příšerné myslivecké hadry tady už nikoho nepřekvapí. Ale jinde bychom moc vybočovaly a to by byla zásadní chyba. On nás bude hledat, bude se vyptávat lidí. Dvou postrojených strašidel si všimne každý. Proto musíme vypadat jako ostatní.“

„To je pravda,“ připustila Anička, „ale do čeho se chceš převléknout?“ dodala a pochybovačně sledovala matku, která začala lovit ve svém malém batůžku. K Aniččinu překvapení vytáhla dva malé barevné balíčky. Opatrně jeden z balíčků rozdělávala a Anička s úžasem zírala na neskutečně krásné světlounce modré šaty.

„Ty jsou moje,“ řekla matka a nervózní výraz v obličeji se jí trochu uvolnil.

Pak přišel na řadu druhý balíček.

„To je pro tebe,“ usmívala se matka slabounce, „doufám, že se ti to bude líbit.“

Anička ani nedýchala. S napětím sledovala, jak matka vybaluje úžasné pastelově růžové tričko a krémovou skládanou sukýnku. Něco tak krásného nikdy neměla.